

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

14. července 2005 *

Ve spojených věcech C-65/02 P a C-73/02 P,

jejichž předmětem jsou dva kasační opravné prostředky na základě článku 49 Statutu Soudního dvora ESUO, podané dne 28. února 2002,

ThyssenKrupp Stainless GmbH, původně Krupp Thyssen Stainless GmbH,
zastoupená M. Klusmann, Rechtsanwalt,

účastnice řízení podávající kasační opravný
prostředek (navrhovatelka) ve věci C-65/02 P,

ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA, původně Acciai speciali Terni SpA,
zastoupená A. Giardinem a G. Di Tommasem, avvocati, s adresou pro účely
doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný
prostředek (navrhovatelka) ve věci C-73/02 P,

* Jednací jazyky: němčina a italština.

příčemž další účastníci řízení je:

Komise Evropských společenství, zastoupená A. Whelanem, jako zmocněncem, ve spolupráci s H.-J. Freundem, Rechtsanwalt (C-65/02 P), jakož i A. Whelanem a V. Superti, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Dal Ferrem, avvocato (C-73/02 P), s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts a S. von Bahr (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Léger,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. října 2004,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svými opravnými prostředky ThyssenKrupp Stainless GmbH (dále jen „TKS“) a ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA (dále jen „AST“) navrhují zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise (T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud vyhověl pouze částečně jejich žalobám směřujícím ke zrušení rozhodnutí Komise 98/247/ESUO ze dne 21. ledna 1998 o řízení k uplatnění článku 65 Smlouvy o ESUO (Věc IV/35.814 – Příplatek za legování) (Úř. věst. L 100, s. 55, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Skutkový základ sporu

- 2 Skutkový základ žaloby před Soudem, jak jej uvádí Soud v napadeném rozsudku, může být shrnut pro účely tohoto rozsudku následovně.
- 3 TKS, společnost německého práva, vznikla ke dni 1. ledna 1995 sloučením činností v odvětví plochých výrobků z nerezavějící oceli odolných vůči kyselinám a vysokým teplotám společností Fried Krupp AG Hoesch-Krupp (dále jen „Krupp“) a Thyssen Stahl AG (dále jen „Thyssen“). Název TKS byl původně KruppThyssen Nirosta GmbH a poté, od září 1997, Krupp Thyssen Stainless GmbH.

- 4 AST, původně Acciai speciali Terni SpA, společnost italského práva, jejíž jednou z hlavních činností je výroba plochých výrobků z nerezavějící oceli, byla založena dne 1. ledna 1994. Dne 21. prosince 1994 Komise Evropských společenství povolila koupi AST společně několika společnostmi, mezi kterými figurovaly Krupp a Thyssen. Účast Krupp v AST byla nejdříve 50 až 75 % v prosinci 1995, později dne 10. května 1996 dosáhla 100 %. Krupp poté převedla celý svůj podíl v AST na TKS.

- 5 Dne 16. března 1995, poté co se objevily informace v odborném tisku a po stížnostech spotřebitelů, požádala Komise na základě článku 47 Smlouvy o ESÚO několik výrobců nerezavějící oceli, aby jí sdělili informace týkající se společného zvýšení cen, známého pod názvem „příplatek za legování“, ke kterému přistoupili.

- 6 Příplatek za legování představuje přírážku k ceně vypočítanou v závislosti na kurzech legovacích prvků, která se připočítává k základní ceně nerezavějící oceli. Cena legovacích prvků používaných výrobcem nerezavějící oceli (nikl, chrom, molybden) představuje důležitý podíl na výrobních nákladech. Kurzy těchto prvků jsou velice proměnlivé.

- 7 Na základě obdržených informací Komise dne 19. prosince 1995 zaslala 19 podnikům sdělení výhrad (dále jen „první sdělení výhrad“).

- 8 V prosinci 1996 a lednu 1997, po řadě šetření na místě vykonaných Komisí, advokáti nebo zástupci některých podniků oznámili Komisi svou vůli spolupracovat. Dne 17. prosince 1996 TKS a dne 10. ledna 1997 AST zaslaly Komisi za tímto účelem prohlášení.

- 9 Dne 24. dubna 1997 zaslala Komise těmto podnikům, jakož i Thyssen, nové sdělení výhrad, které nahradilo sdělení ze dne 19. prosince 1995 (dále jen „druhé sdělení výhrad“).
- 10 Prohlášením ze dne 23. července 1997 na sebe TKS převzala odpovědnost za skutečnosti vytýkané Thyssen od roku 1993, třebaže činnosti Thyssen v odvětví plochých výrobků z nerezavějící oceli na ní byly převedeny až od 1. ledna 1995.
- 11 Dne 21. ledna 1998 Komise přijala sporné rozhodnutí.
- 12 Podle tohoto rozhodnutí ceny legovacích prvků nerezavějící oceli výrazně klesly v roce 1993. Když se od září 1993 kurz niklu zvýšil, marže výrobců se výrazným způsobem snížily. S cílem čelit této situaci se většina výrobců plochých výrobků z nerezavějící oceli na zasedání v Madridu dne 16. prosince 1993 (dále jen „zasedání v Madridu“) dohodla na zvýšení jejich cen ve vzájemné shodě, měníc parametry výpočtu příplatku za legování. Za tímto účelem se rozhodli používat od 1. února 1994 příplatek za legování vypočítaný podle vzorce použitého naposledy v roce 1991, přijímající pro všechny výrobce jako referenční hodnoty pro legovací prvky hodnoty z měsíce září 1993, ve kterém kurz niklu dosáhl historického minima.
- 13 Sporné rozhodnutí upřesňuje, že příplatek za legování vypočítaný na základě nově stanovených referenčních hodnot byl uplatňován všemi výrobci při jejich prodeích v Evropě od 1. února 1994, s výjimkou Španělska a Portugalska.

14 V článku 1 sporného rozhodnutí měla Komise za to, že Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox) (dále jen „Acerinox“), ALZ NV, AST, Avesta Sheffield AB (dále jen „Avesta“), Krupp, jakož i Thyssen, od 1. ledna 1995 TKS, a Ugine SA, nyní Usinor SA (dále jen „Usinor“) porušily čl. 65 odst. 1 Smlouvy o ESUO v období od prosince 1993 do listopadu 1996, pokud jde o Avesta, a až do dne vydání sporného rozhodnutí, pokud jde o všechny ostatní podniky tím, že změnily a používaly ve vzájemné shodě referenční hodnoty výpočtového vzorce příplatku za legování. Podle Komise toto jednání směřovalo k omezení a narušení normálního fungování hospodářské soutěže na společném trhu, a to také způsobilo.

15 Článkem 2 sporného rozhodnutí byly uloženy tyto pokuty:

— Acerinox:	3 530 000 ECU,
— ALZ NV:	4 540 000 ECU,
— AST:	4 540 000 ECU,
— Avesta:	2 810 000 ECU,
— TKS:	8 100 000 ECU, a
— Usinor:	3 860 000 ECU.

Žaloba před Soudem a napadený rozsudek

- 16 Návrhy došlými kanceláři Soudu dne 11. a 13. března 1998 podaly TKS, respektive AST žalobu, ve které navrhovaly zrušení sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jich týká, a podpůrně podstatné snížení výše pokut, které jim byly tímto rozhodnutím uloženy.
- 17 Napadeným rozsudkem Soud:
- spojil pro účely rozsudku věci T-45/98 a T-47/98;
 - zrušil článek 1 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž přičítá TKS odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen;
 - určil výši pokut uložených TKS a AST článkem 2 sporného rozhodnutí na 4 032 000 EUR;
 - zamítl obě žaloby ve zbývajících částech;
 - ve věci T-45/98 uložil TKS a Komisi nést vlastní náklady řízení a
- I - 6784

- ve věci T-47/98 uložil AST nést vlastní náklady řízení, jakož i dvě třetiny nákladů řízení Komise, a uložil Komisi nést jednu třetinu vlastních nákladů řízení.

Návrhy účastníků řízení a zrušovací důvody dovolávané na podporu kasačních opravných prostředků

18 Ve věci C-65/02 P TKS navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítá její žalobu;
- pozměnil článek 1 sporného rozhodnutí a změnil období protiprávního jednání v rozsahu, v němž se jí týká;
- snížil v témže poměru výši pokuty, která je jí uložena na základě článku 2 sporného rozhodnutí;
- podpůrně, co se týče obou předcházejících bodů návrhu, vrátil věc k Soudu;
- zamítl vzájemný opravný prostředek Komise a

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení o opravném prostředku a řízení o vzájemném opravném prostředku.

19 V téže věci Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- opravný prostředek zamítl;
- podpůrně, v případě, že napadený rozsudek bude zrušen, zamítl návrh směřující ke snížení výše pokuty;
- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Soud:
 - i) zrušil článek 1 sporného rozhodnutí, kterým odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, byla přičtena TKS;
 - ii) stanovil pokutu uloženou TKS na základě článku 2 sporného rozhodnutí v částce nižší než 7 596 000 eur;
 - iii) nařídil, že Komise ponese vlastní náklady řízení, a
- uložil TKS náhradu nákladů řízení ve stupni před Soudním dvorem.

20 Ve věci C-73/02 P AST navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž potvrzuje sporné rozhodnutí, které jí ukládá paušální pokutu, třebaže byla součástí skupiny TKS, které paušální pokuta byla rovněž uložena;
- podpůrně zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž potvrzuje článek 1 sporného rozhodnutí, podle kterého porušení pravidel soutěže, které je jí vytýkáno, trvalo až do přijetí tohoto rozhodnutí;
- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž nevyhověl jejímu návrhu směřujícímu k získání dodatečného snížení výše pokuty o 40 % z důvodu její spolupráce během správního řízení, a
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

21 V této věci Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- opravný prostředek zamítl;
- podpůrně zamítl návrh na zrušení sporného rozhodnutí pro případ, kdy některý z bodů napadeného rozsudku bude zrušen, a

— uložil AST náhradu nákladů řízení.

22 TKS uplatňuje tři zrušovací důvody na podporu svého opravného prostředku:

— nesprávné právní posouzení při posuzování trvání protiprávního jednání;

— chybný výpočet výše paušální pokuty a

— nesprávné právní posouzení, co se týče důsledků spolupráce TKS během šetření na snížení výše pokuty.

23 AST rovněž uplatňuje tři zrušovací důvody na podporu svého opravného prostředku:

— nesprávné právní posouzení, které spočívá v tom, že jí byla uložena pokuta, třebaže byla součástí skupiny TKS;

— nesprávné právní posouzení při posuzování trvání protiprávního jednání a

— porušení zásady rovnosti zacházení a zákazu diskriminace, co se týče snížení výše pokuty.

24 Komise uplatňuje tři důvody na podporu svého vzájemného opravného prostředku:

- zkreslení určitých důkazních materiálů a nesprávné právní posouzení při posuzování převodu odpovědnosti z Thyssen na TKS;
- nesprávné posouzení podmínek požadovaných ve věci dodržování práv obhajoby a
- nesprávné posouzení co se týče existence zásahu do výkonu práv obhajoby.

Ke spojení věcí

25 Po vyslechnutí účastníků řízení a generálního advokáta v tomto bodě je namístě spojit projednávané věci pro účely rozsudku v souladu s článkem 43 jednacího řádu Soudního dvora z důvodu, že spolu souvisejí.

K opravným prostředkům podaným TKS a AST

26 Jelikož jsou tři důvody, kterých se dovolávají TKS a AST na podporu svých opravných prostředků, v podstatě totožné, je namístě je přezkoumat společně a projednat v rámci každého důvodu konkrétní nuance uplatňované podle případu jednou nebo druhou navrhovatelkou.

K důvodu opravného prostředku vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při posuzování trvání porušení

Argumentace účastníků řízení

- 27 TKS svým prvním důvodem opravného prostředku a AST svým druhým důvodem opravného prostředku tvrdí, že protiprávní jednání netrvalo čtyři roky, a sice od data zasedání v Madridu do data přijetí sporného rozhodnutí, ale že bylo ojedinělé, na rozdíl od toho, jak Soud rozhodl v bodě 182 napadeného rozsudku. Protiprávní jednání počalo tímto zasedáním a trvalo pouze několik týdnů.
- 28 TKS a AST zdůrazňují, že každý podnik určil své ceny samostatně, jak to potvrzuje kolísání jejich cen. Jednaly nezávisle, bez dohody, když se rozhodly neměnit referenční hodnotu příplatku za legování. Mají za to, že Soud nesprávně odůvodnil, zejména v bodě 178 napadeného rozsudku, závěr, ke kterému došel co se týče trvání protiprávního jednání.
- 29 Krom toho TKS a AST vytýkají Soudu, že nechal v úvahu pochybení, kterého se Komise dopustila tím, že jim jasně během správního řízení nesdělila, že má za to, že dohoda narušující hospodářskou soutěž trvá. Toto opomenutí Komise představuje zásah do legitimního očekávání obou podniků.

Závěry Soudního dvora

- 30 Důvod opravného prostředku, kterého se dovolávají TKS a AST, má dvě části. První se týká posouzení skutečností, které umožňují prokázat trvání dohody narušující hospodářskou soutěž, a druhá se týká tvrzeného zásahu do legitimního očekávání těchto podniků.

- 31 Co se týče první části důvodu opravného prostředku, Soud právem v bodě 174 napadeného rozsudku rozhodl, že přísluší Komisi, aby prokázala nejen existenci dohody narušující hospodářskou soutěž, ale rovněž její trvání.
- 32 Soud nejprve v bodě 176 napadeného rozsudku připomněl, že předmětem dohody narušující hospodářskou soutěž je používání stejných referenčních hodnot výrobci plochých výrobků z nerezavějící oceli ve výpočtovém vzorci příplatku za legování za účelem zvýšení jejich konečných cen. Soud poté v bodě 177 téhož rozsudku konstatoval, že ze sporného rozhodnutí vyplývá, že dohoda narušující hospodářskou soutěž počala zasedáním v Madridu a že v Evropě, s výjimkou Španělska a Portugalska, TKS a AST, jakož i další podniky, které se podílely na dohodě narušující hospodářskou soutěž, skutečně uplatňovaly při svých prodejkách od 1. února 1994 příplatek za legování vypočítaný na základě vzorce založeného na referenčních hodnotách dohodnutých na tomto zasedání.
- 33 Soud konečně v bodě 178 napadeného rozsudku konstatoval, že TKS a AST nepopírají, že referenční hodnoty, na kterých se na uvedeném zasedání dohodly, nebyly změněny před přijetím sporného rozhodnutí. Soud z toho v témže bodě 178 vyvodil, že jelikož dotčené podniky pokračovaly v uplatňování těchto referenčních hodnot, skutečnost, že nebylo přijato žádné výslovné rozhodnutí, co se týče délky uplatňování dohody narušující hospodářskou soutěž, nemůže prokazovat, že tato dohoda nepokračovala.
- 34 Je namístě poukázat na to, že závěr, ke kterému došel Soud v bodě 178 napadeného rozsudku, je posouzením skutkového stavu, které není namístě zpochybňovat ve stadiu opravného prostředku při neexistenci skutečností, které mohou prokázat zkreslení důkazních materiálů nebo pochybení v právní analýze skutkového stavu.

- 35 V tomto ohledu TKS a AST tvrdí, že Soud opomněl vzít v úvahu jiné skutečnosti, které prokazují neexistenci dohody narušující hospodářskou soutěž během let 1994 až 1998, a sice rozdílné ceny, které přijaly, a existenci shodného chování.
- 36 Je nicméně namístě se domnívat, že tyto skutečnosti buď nejsou relevantní nebo jsou absolutně nedostačující ke zpochybnění posouzení Soudu.
- 37 Co se zaprvé týče rozdílnosti cen používaných TKS a AST vůči jejich klientům, jakož i kolísání těchto cen, které odráží jejich autonomní chování na trhu a neexistenci jakékoliv dohody, je namístě konstatovat, jak to právem učinil Soud v bodě 179 napadeného rozsudku, že tento argument není relevantní. Dotčené ceny vskutku představují konečné ceny plochých výrobků z nerezavějící oceli používané těmito podniky. Avšak skutečnost, že tyto ceny byly rozdílné a že tyto dva podniky je používaly v rozdílných okamžicích během předmětného období, nikterak neumožňuje odmítnout závěr, ke kterému došly Komise a Soud, a sice, že tyto ceny byly z velké části výsledkem dohody narušující hospodářskou soutěž týkající se rozhodujícího prvku jejich tvorby, v projednávaném případě příplatku za legování.
- 38 Zadruhé, co se týče existence tvrzeného shodného chování, tento argument rovněž neumožňuje zpochybnit zjištění týkající se pokračování dohody narušující hospodářskou soutěž, jelikož je namístě jiné vysvětlení. V tomto ohledu se Soud mohl právem v bodě 180 napadeného rozsudku domnívat, že dodržování stejných referenčních hodnot uvedenými podniky ve výpočtovém vzorci příplatku za legování se vysvětluje uplatňováním referenčních hodnot společně stanovených při jednáních, která se konala mezi výrobci v prosinci 1993.

- 39 V důsledku toho je třeba dojít k závěru, že se Soud nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když v bodech 174 až 184 napadeného rozsudku konstatoval, že se Komise mohla právem domnívat, že protiprávní jednání trvalo čtyři roky, a to v období od zasedání v Madridu do data přijetí sporného rozhodnutí, a že napadený rozsudek je v tomto bodě dostatečně odůvodněný.
- 40 Co se týče druhé části důvodu opravného prostředku, jež se týká tvrzeného zásahu do legitimního očekávání TKS a AST, je třeba poukázat na to, že v rozporu s tím, co tvrdí TKS a AST, Soud v bodě 215 napadeného rozsudku rozhodl, že nelze Komisi vytýkat, že měla za to, že protiprávní jednání pokračuje, aniž by je o tom během správního řízení uvědomila. Soud podložil své posouzení zejména tím, že uvedl, že v bodě 50 druhého sdělení výhrad Komise zdůrazňuje, že „dohoda počala zasedáním v Madridu a od té doby pokračovala“.
- 41 Navíc je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury se zásady ochrany legitimního očekávání nemůže dovolávat osoba, která se dopustila zjevného porušení platné právní úpravy (rozsudek ze dne 16. května 1991, Komise v. Nizozemsko, C-96/89, Recueil, s. I-2461, bod 30). Jak na to právem poukázal generální advokát v bodě 112 svého stanoviska, podnik, který úmyslně přijme protisoutěžní chování, se tudíž nemůže dovolávat porušení této zásady z důvodu, že Komise mu jasně neoznámila, že jeho chování představuje protiprávní jednání.
- 42 Z výše uvedených úvah vyplývá, že důvod opravného prostředku uplatněný TKS a AST týkající se trvání protiprávního jednání, které je jim vytýkáno, je třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K důvodu opravného prostředku vycházejícímu z nesprávného právního posouzení z důvodu neexistence dodatečného snížení výše pokuty

Argumentace účastníků řízení

- 43 Svými třetími důvody opravného prostředku TKS a AST uplatňují, že jelikož uznaly věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých se zakládá sporné rozhodnutí, jak to konstatoval Soud v bodech 262 a 268 napadeného rozsudku, mělo by se na ně vztahovat stejné snížení pokuty jako na podniky, které mimoto výslovně uznaly existenci protiprávního jednání. Mezi těmito podniky nelze činit rozdíl z hlediska jejich stupně spolupráce s Komisí a jejich chování nemůže vést k rozdílným snížením uložených pokut.
- 44 Podle TKS a AST ze sdělení Komise o zproštění od pokut a o snížení jejich výše ve věcech týkajících se dohod narušujících hospodářskou soutěž (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3), jakož i z předcházejícího znění tohoto sdělení (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“) vyplývá, že pro to, aby se na dotyčné podniky vztahovalo snížení pokuty, stačí, aby předložily důkazní materiály, a v důsledku toho uznaly věcnou správnost skutkových zjištění. Není nezbytné, aby podniky kvalifikovaly tyto skutečnosti z právního hlediska a aby tak připustily svou účast na protiprávním jednání. Právní kvalifikace skutkového stavu a konstatování protiprávního jednání, které z něho vyplývá, jsou úkoly, které přísluší výlučně Komisi.
- 45 Komise tak nemůže přiznat dodatečné snížení pokuty podniku, který uzná právní kvalifikaci skutkového stavu nebo výslovně připustí svou účast na protiprávním jednání. Snížit pokutu za těchto okolností je zásahem do práv obhajoby, neboť to odpovídá pokutování podniku, který se rozhodl bránit se tím, že popírá existenci protiprávního jednání.

- 46 TKS krom toho tvrdí, že nepopírá, že se podílela na protiprávním jednání, v projednávaném případě na jednání ve vzájemné shodě, když uplatňovala, že její rozhodnutí byla přijata samostatně. Co se týče AST, popírala pouze kvalifikaci „dohody“, a nikoliv skutečnost, že dohoda narušující hospodářskou soutěž byla v rozporu s pravidly hospodářské soutěže.
- 47 V důsledku toho se TKS a AST domnívají, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že jim v bodech 260 až 281 napadeného rozsudku odmítl přiznat dodatečné snížení pokuty obdobné snížení přiznanému Usinor a Avesta.

Závěry Soudního dvora

- 48 Za účelem prokázání, zda se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že přiznal TKS a AST méně výrazné snížení uložené pokuty než snížení přiznané Usinor a Avesta, je třeba se odvolat na judikaturu Soudního dvora týkající se rozsahu pravomoci Komise ve věci předběžných šetření a správních řízení s ohledem na nezbytnost zajištění dodržování práv obhajoby.
- 49 Podle rozsudku ze dne 18. října 1989, Orkem v. Komise (374/87, Recueil, s. 3283, body 34 a 35), má Komise právo na podniku požadovat, aby jí poskytl veškeré nezbytné informace týkající se skutečností, se kterými může být seznámena, ale nemůže tomuto podniku uložit povinnost poskytnout odpovědi, kterými by tento podnik musel přiznat existenci protiprávního jednání, o kterém musí předložit důkaz Komise.

- 50 Jestliže však Komise nemůže donutit podnik k tomu, aby přiznal svou účast na protiprávním jednání, není jí proto ještě bráněno vzít v úvahu při stanovení výše pokuty pomoc, kterou jí tento podnik ze své vlastní vůle poskytl pro účely prokázání existence protiprávního jednání.
- 51 V tomto ohledu z rozsudku ze dne 16. listopadu 2000, Finnboard v. Komise (C-298/98 P, Recueil, s. I-10157), a zejména z jeho bodů 56, 59 a 60 vyplývá, že Komise může vzít v úvahu pro účely stanovení výše pokuty pomoc, kterou jí dotýčný podnik poskytl za účelem konstatování existence protiprávního jednání s menšími obtížemi a konkrétně okolnost, že podnik uznal svou účast na protiprávním jednání. Komise může přiznat podniku, který takto spolupracoval, podstatné snížení výše jeho pokuty a přiznat znatelně méně výrazné snížení jinému podniku, který jen nepopíral hlavní skutková tvrzení, na kterých Komise založila své vytýkané skutečnosti.
- 52 Jak na to poukázal generální advokát v bodě 140 svého stanoviska, je namístě zdůraznit, že připuštění vytýkaného protiprávního jednání má čistě dobrovolnou povahu ze strany dotýčného podniku. Tento podnik není žádným způsobem nucen k připuštění dohody narušující hospodářskou soutěž.
- 53 V důsledku toho je namístě se domnívat, že vzetí Komisí v úvahu stupně spolupráce dotýčného podniku s ní, včetně připuštění protiprávního jednání, pro účely uložení nižší pokuty, není zásahem do práv obhajoby.
- 54 V tomto smyslu je namístě chápat sdělení o spolupráci, a zejména část D tohoto sdělení, podle kterého Komise může přiznat podniku snížení od 10 do 50 % z výše pokuty, která by mu byla uložena při neexistenci spolupráce, zejména pokud tento podnik informuje Komisi, že nepopírá věcnou správnost skutkových zjištění, na

kterých Komise zakládá svá obvinění. Způsob spolupráce dotyčného podniku, který může vést ke snížení pokuty, není omezen na připuštění povahy skutkových zjištění, ale zahrnuje rovněž připuštění účasti na protiprávním jednání.

- 55 V projednávaném případě Soud v bodě 261 napadeného rozsudku konstatoval, že podle sporného rozhodnutí pouze Usinor a Avesta uznaly existenci protiprávního jednání, zatímco TKS a AST popíraly existenci dohody, a v důsledku toho nepřipustily protiprávní jednání. Soud poukázal na to, že Komise z toho vyvodila, že spolupráce TKS a AST byla omezenější než spolupráce Usinor a Avesta a neodůvodňovala snížení pokuty tak výrazné jako snížení přiznané Usinor a Avesta.
- 56 Co se týče TKS, Soud v bodě 263 napadeného rozsudku upřesnil, že tvrdila, že přijala svá rozhodnutí ve věci příplatku za legování samostatně. Soud z toho v bodě 264 téhož rozsudku vyvodil, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že TKS tak konkludentně, avšak nepominutelně vyjádřila, že kritéria koordinace a spolupráce, která jsou vlastní jednání ve vzájemné shodě, nebyla splněna. Na základě toho Soud v bodě 266 uvedeného rozsudku došel k závěru, že tento podnik nemůže být posuzován, jako by výslovně uznal svou účast na protiprávním jednání.
- 57 Co se týče AST, Soud v bodě 268 napadeného rozsudku poukázal na to, že ačkoliv připustila věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise založila své rozhodnutí, neuznala existenci dohody.
- 58 V tomto ohledu je namístě se domnívat, že Soud právem v bodě 269 napadeného rozsudku nepřijal argument AST, podle kterého takové připuštění vyplývá ze skutečnosti, že nepopírala, že její chování mohlo být kvalifikováno jako jednání ve

vzájemné shodě. Soud totiž v bodě 270 téhož rozsudku právem stanovil rozdíl mezi výslovným připuštěním protiprávního jednání a pouhou neexistencí popření protiprávního jednání, které nepřispívá k ulehčení úkolu Komise spočívajícího v odhalování a potlačování porušení pravidel hospodářské soutěže Společenství.

- 59 Je třeba dodat, že se Soud právem odvolal na sdělení o spolupráci z roku 1996, jelikož znění tohoto sdělení z roku 2002 nebylo ještě ke dni vydání napadeného rozsudku přijato. V tomto ohledu Soud rovněž právem v bodě 275 uvedeného rozsudku rozhodl, že skutečnost, že uvedené sdělení výslovně stanoví možnost připuštění protiprávního jednání v relativně raném stadiu řízení, nevylučuje, aby k takovému připuštění došlo v pozdějším stadiu, před nebo po sdělení vytýkaných skutečností dotyčnému podniku, a aby Komise vzala v úvahu toto připuštění pro snížení výše pokuty.
- 60 Za těchto podmínek je namístě se domnívat, že Soud právem rozhodl, že výslovné připuštění protiprávního jednání může vést k dodatečnému snížení pokuty, a na základě toho došel k závěru, že při neexistenci takového připuštění TKS a AST stupeň spolupráce těchto dvou podniků s Komisí neodůvodňoval, aby jim bylo přiznáno stejně výrazné snížení pokuty jako snížení přiznané Usinor a Avesta.
- 61 Z toho plyne, že důvod opravného prostředku vycházející z neexistence dodatečného snížení pokuty uložené TKS a AST je třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K důvodu opravného prostředku vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při uplatnění paušální pokuty

Argumentace účastníků řízení

- 62 TKS svým druhým důvodem opravného prostředku a AST svým prvním důvodem opravného prostředku tvrdí, že se Soud v bodech 189 až 192 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení tím, že nevzal v úvahu skutečnost, že k datu uložení pokuty, tj. ke dni 21. ledna 1998, následující tři subjekty, a sice TKS, odvětví plochých výrobků z nerezavějící oceli dříve vlastněné Thyssen a AST, náležely ke stejné skupině podniků, a tudíž tvořily jediný hospodářský subjekt pod vedením TKS.
- 63 TKS a AST tvrdí, že pokud je výše pokuty počítána paušálním a jednotným způsobem, Komise je povinna použít tuto výši na hospodářský subjekt. Tím, že uložila pokutu každému ze tří subjektů skupiny TKS, uložila ve skutečnosti TKS pokutu třikrát vyšší než jiným dotyčným podnikům, a sice Acerinox, ALZ NV, Avesta a Usinor.
- 64 AST dodává, že uložení dvou oddělených pokut, jedné TKS a druhé jí samotné, nebylo odůvodněno s ohledem na rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise (T-354/94, Recueil, s. II-2111), jelikož jednak TKS při nabytí 100 % podílu v AST věděla, že se AST podílela na dohodě narušující hospodářskou soutěž, neboť samotná TKS k ní přistoupila, a jednak že délka trvání nezávislosti AST do doby, kdy počala působit dohoda narušující hospodářskou soutěž, byla zanedbatelná.

65 TKS tvrdí, že Soud tím, že přezkoumal pouze vztah mezi TKS a AST a opominul odpovědět na její žalobní důvod týkající se skupiny, kterou tvořila s odvětvím plochých výrobků z nerezavějící oceli dříve vlastněným Thyssen, jakož i tím, že uložil pokuty Thyssen a jí samotné odděleně, se dopustil odepření spravedlnosti a nedostatečně odůvodnil napadený rozsudek v tomto bodě.

Závěry Soudního dvora

66 V tomto ohledu je nezbytné poukázat na to, že Soud právem v bodech 189 a 191 napadeného rozsudku rozhodl, že určení odpovědnosti podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže závisí na tom, zda tento podnik jednal samostatně nebo zda se pouze řídil pokyny své mateřské společnosti. V tomto druhém případě Soud právem v uvedeném bodě 189 připomíná, že protisoutěžní chování podniku může být přičítáno jeho mateřské společnosti.

67 Naproti tomu pokud podniky skupiny účastníci se na dohodě narušující hospodářskou soutěž jednaly samostatně, Komise může každému z nich uložit pokutu, přičemž vezme jako výchozí bod paušální částku.

68 V projednávaném případě Soud v bodě 191 napadeného rozsudku konstatoval, že TKS a AST nepopírají, že jednaly samostatně po celou dobu trvání dohody narušující hospodářskou soutěž, a toto zjištění není nikterak v opravných prostředcích zpochybňováno. Z toho plyne, že Komise mohla použít na každý z těchto podniků základní paušální částku, jakož i částku odpovídající délce protiprávního jednání a požadovat takto vypočtenou částku pokuty na každém z uvedených podniků, poněvadž tyto podniky byly dvě rozdílné právnické osoby od počátku

dohody narušující hospodářskou soutěž. Za těchto podmínek se Soud nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 192 napadeného rozsudku rozhodl, že nebylo namístě přijmout žalobní důvod TKS a AST, podle kterého měla být uložena jediná paušální pokuta skupině jako celku.

69 Co se týče argumentu AST vycházejícího z výše uvedeného rozsudku Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, postačuje připomenout, že tento rozsudek byl zrušen Soudním dvorem v bodě, kterého se AST dovolává. Soudní dvůr totiž rozhodl, že okolnost, že mateřská společnost nemohla nevědět, že dceřině společnosti, které nabyla, se podílely na dohodě narušující hospodářskou soutěž z důvodu, že se na ní samotná podílela, nepostačuje k tomu, aby jí byla přičtena odpovědnost za protiprávní jednání, kterých se dopustily tyto společnosti před jejich nabytím (viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2000, Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, C-286/98 P, Recueil, s. I-9925, bod 39).

70 Co se týče části důvodu opravného prostředku, kterým TKS vytýká Soudu, že neodpověděl na její argument týkající se skupinového vztahu existujícího mezi TKS a odvětvím plochých výrobků z nerezavějící oceli dříve vlastněným Thyssen, je namístě konstatovat, jak na to poukázal generální advokát v bodech 91 a 93 svého stanoviska, že Soud mohl z důvodu hospodárnosti řízení rozhodnout, že na něj specificky neodpoví. Jelikož totiž Soud již zrušil článek 1 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž přičítal odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustila Thyssen, společnosti TKS, a v důsledku toho změnil výši pokuty uložené TKS na základě článku 2 téhož rozhodnutí, přijímaje tak žalobní důvod TKS vycházející ze zásahu do jejího práva být vyslechnuta, co se týče jednání Thyssen, nebyl povinen přezkoumávat jiný žalobní důvod směřující k témuž výsledku.

71 Je tudíž třeba zamítnout důvod opravného prostředku vycházející z nesprávného posouzení při uplatnění paušální pokuty jako neopodstatněný.

72 Jelikož žádný z důvodů dovolávaných TKS a AST na podporu jejich opravných prostředků není opodstatněný, je třeba tyto opravné prostředky zamítnout.

K vzájemnému opravnému prostředku

K prvnímu důvodu vzájemného opravného prostředku vycházejícímu ze zkreslení důkazních materiálů a z nesprávného právního posouzení při posuzování převodu odpovědnosti z Thyssen na TKS

Argumentace účastníků řízení

- 73 Komise tvrdí, že Soud podal příliš restriktivní výklad prohlášení ze dne 23. července 1997, kterým na sebe TKS převzala odpovědnost za skutečnosti vytýkané Thyssen od roku 1993, třebaže činnosti Thyssen v odvětví plochých výrobků z nerezavějící oceli na ni byly převedeny až od 1. ledna 1995.
- 74 Podle Komise Soud zkreslil obsah tohoto prohlášení tím, že měl neprávem v bodě 64 napadeného rozsudku za to, že toto prohlášení nemůže být vykládáno tak, že znamená, kromě uvedeného převzetí odpovědnosti, vzdání se TKS jejího práva být vyslechnuta ve věci jednání Thyssen.
- 75 Komise má za to, že Soud nepřezkoumal dokumenty, které vedly k prohlášení ze dne 23. července 1997, v plném rozsahu a že je zkreslil.

- 76 Komise tak uplatňuje, že jak ve své odpovědi na první sdělení výhrad, tak dopisem ze dne 17. prosince 1996 TKS předložila svá vyjádření právě tak svým jménem jako jménem Thyssen, co se týče činností Thyssen před 1. lednem 1995. Navíc TKS ve své odpovědi na druhé sdělení výhrad odkazovala na dopis ze dne 17. prosince 1996 ve věci uvedených činností. Mimoto samotná Thyssen odpověděla na obě sdělení výhrad tak, že se omezila na odvolání se na vyjádření TKS a odpověděla pouze „pro jistotu“. Thyssen mimoto tvrdila, že Komise nemůže vést souběžně řízení zahájené proti TKS a řízení, které se týká jí.
- 77 Komise dodává, že druhé sdělení výhrad upřesňuje, že TKS převzala odpovědnost za chování Thyssen, které předcházelo převodu činností Thyssen, ke kterému došlo dne 1. ledna 1995, stejně jako na sebe převzala odpovědnost za jednání Krupp.
- 78 Podle Komise skutečnost, že druhé sdělení výhrad bylo zasláno TKS a Thyssen odděleně a že tyto dva podniky na něj odpověděly každý sám, není důležitá. Tyto podniky totiž odpověděly odděleně pouze čistě formálně. Pokud nicméně mohly přetrvávat pochybnosti, byly rozptýleny skutečností, že po obdržení odpovědí uvedených podniků na toto sdělení Komise znovu požádala TKS, aby jí potvrdila, že převzala odpovědnost za chování Thyssen od roku 1993.
- 79 Komise rovněž tvrdí, že Soud opomněl vzít v úvahu výjimečné okolnosti, které jí umožňovaly přičíst odpovědnost za protiprávní jednání jiné právnické osobě, než která se ho dopustila. Předně TKS je právním a hospodářským nástupcem Thyssen. Dále chování těchto dvou podniků se vyznačovalo zřejmou jednotou činnosti co se týče odvětví činností Thyssen, které bylo převzato TKS. Konečně TKS během

správního řízení činila prohlášení jménem Thyssen. Komise dodává, že judikatura podporuje její stanovisko, podle kterého mohla uložit pokutu TKS za chování Thyssen.

Závěry Soudního dvora

- 80 Je třeba přezkoumat, zda Soud tím, že rozhodl, že prohlášení ze dne 23. července 1997 neznamená vzdání se TKS jejího práva být vyslechnuta, zkreslil tento důkazní materiál, jakož i případně dokumenty uvedené v bodech 76 a 77 tohoto rozsudku, a zda se tím dopustil nesprávného právního posouzení.
- 81 V tomto ohledu Soud v bodě 62 napadeného rozsudku poukázal na to, že není zpochybňováno, že s ohledem na prohlášení ze dne 23. července 1997 Komise měla výjimečně právo přičíst TKS odpovědnost za chování vytýkané Thyssen od prosince 1993 do převodu činností Thyssen na TKS, ke kterému došlo dne 1. ledna 1995.
- 82 Soud nicméně právem v bodě 63 napadeného rozsudku upřesnil, že jelikož je toto prohlášení výjimkou ze zásady, podle které fyzická nebo právnická osoba může být pokutována pouze za skutečnosti, které jsou jí individuálně vytýkány, toto prohlášení musí být vykládáno striktně. Soud z toho právem vyvodil, že neuvede-li osoba, která činí takové prohlášení, jinak, nelze předpokládat, že se vzdala práva vykonávat svá práva obhajoby.

83 Je však namístě ověřit, zda Soud při výkladu prohlášení ze dne 23. července 1997 neopominul vzít v úvahu jiné důkazní materiály související s tímto prohlášením.

84 Podle Komise z odpovědi TKS na obě sdělení výhrad a z dopisu TKS ze dne 17. prosince 1996 vyplývá, že tento podnik předložil vyjádření svým jménem ke svým činnostem, jakož i k činnostem, které převzal od Thyssen před jejím nabytím. Co se týče Thyssen, sama se odvolávala na odpovědi TKS. V důsledku toho musí být na TKS, když ve svém prohlášení ze dne 23. července 1997 uvedla, že přebírá odpovědnost za jednání Thyssen před 1. lednem 1995, nahlíženo jako by souhlasila s placením pokuty, která jí bude uložena za jednání Thyssen po ukončení řízení zahájeného Komisí. Toto prohlášení ze dne 23. července 1997 tudíž nemůže být chápáno v tom smyslu, že TKS souhlasila s převzetím této odpovědnosti pouze za podmínky, že bude znovu vyslechnuta v této věci.

85 Je namístě konstatovat, že svým dopisem ze dne 17. prosince 1996 TKS výslovně neuvedla, že se vyjadřuje rovněž jménem Thyssen. Navíc odpověď TKS na první sdělení výhrad byla učiněna jménem TKS. V této souvislosti a přestože TKS v těchto dokumentech rovněž předložila vyjádření k určitým činnostem Thyssen před jejím nabytím v roce 1995, z prohlášení ze dne 23. července 1997 nevyplývá, že se TKS považovala za plně a dostatečně obhájenou v tomto ohledu tak, aby Komise byla oprávněna jí uložit pokutu za jednání Thyssen, aniž by ji znovu v této věci vyslechla.

86 Jelikož Komise zaslala sdělení výhrad TKS a Thyssen odděleně a jelikož tyto společnosti odpověděly odděleně co se týče jednání, která byla každé z nich vytýkána, příslušelo Komisi vyslechnout TKS ve věci jednání Thyssen předtím, než ji považovala za odpovědnou za tato jednání a než jí uložila pokutu za protiprávní jednání vytýkané Thyssen.

- 87 V důsledku toho je namístě konstatovat, že Soud nikterak nezkreslil dosah prohlášení ze dne 23. července 1997, ani dosah jiných důkazních materiálů, které TKS poskytla Komisi. Soud se nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když se domníval, že souhlas s převzetím odpovědnosti za jednání Thyssen neznamenal, že TKS se vzdala svého práva být vyslechnuta v tomto ohledu.
- 88 Co se týče tvrzených výjimečných okolností dovolávaných Komisí a zmíněných v bodě 79 tohoto rozsudku, postačuje zprvu připomenout, že TKS není hospodářským nástupcem Thyssen, jelikož tato společnost nadále existovala jakožto odlišná právnická osoba až do dne přijetí sporného rozhodnutí. Dále jednota činnosti, která mohla charakterizovat chování Thyssen a TKS po 1. lednu 1995, nepostačuje k tomu, aby bylo odůvodněno přičtení jednání Thyssen před tímto datem TKS z důvodu zásady připomenuté v bodě 82 tohoto rozsudku, podle které právnická osoba může být pokutována pouze za skutečnosti, které jsou jí specificky vytýkány. Co se konečně týká prohlášení učiněných TKS k činnosti Thyssen během správního řízení, bylo již v bodech 85 a 86 tohoto rozsudku uvedeno, že neumožňují přičíst TKS odpovědnost za jednání Thyssen před uvedeným datem.
- 89 První důvod dovolávaný Komisí na podporu jejího vzájemného opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout.

K druhému a třetímu důvodu vzájemného opravného prostředku vycházejícím z neexistence porušení zásady dodržování práv obhajoby a zásahu do výkonu těchto práv

Argumentace účastníků řízení

- 90 Svým druhým důvodem Komise uplatňuje, že neporušila zásadu dodržování práv obhajoby, jelikož bod 11 F druhého sdělení výhrad zmiňoval, že TKS se stala

odpovědnou za chování Thyssen, které předcházelo převodu činností Thyssen, ke kterému došlo dne 1. ledna 1995, a jelikož Komise mimoto TKS požádala, aby znovu a výslovně potvrdila, že převzala tuto odpovědnost.

- ⁹¹ Svým třetím důvodem Komise tvrdí, že nedošlo k zásahu do výkonu práv obhajoby TKS, jak to vyplývá z odpovědí a z vyjádření, které TKS předložila během správního řízení. Na podporu tohoto důvodu se Komise dovolává bodů 142 až 146 rozsudku ze dne 16. března 2000, *Compagnie maritime belge transports a další v. Komise* (C-395/96 P a C-396/96 P, Recueil, s. I-1365). Komise zdůrazňuje, že ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, na rozdíl od projednávané věci, sdělení výhrad uvedlo jako původce protiprávního jednání pouze Associated Central West Africa Lines, jenž je námořní konferencí, a nikoliv její členy. Komise rovněž zmiňuje rozsudek Soudu ze dne 11. března 1999, *ARBED v. Komise* (T-137/94, Recueil, s. II-303). Komise uplatňuje, že obdobně jako společnost ARBED SA, které mohla být podle Soudu přičtena odpovědnost za jednání její dceřiné společnosti TradeARBED SA zejména z důvodu, že odpověděla na sdělení výhrad a na žádost o informace zaslané její dceřiné společnosti TradeARBED SA, TKS předložila vyjádření jménem Thyssen, která se na ně sama odvolávala.

Závěry Soudního dvora

- ⁹² V tomto ohledu je namísto konstatovat, že Soud právem v bodech 55 a 56 napadeného rozsudku rozhodl, že dodržování práv obhajoby v jakémkoliv řízení, které může vést k pokutám, představuje základní zásadu zaručenou čl. 36 prvním pododstavcem ESUO. Právem připomněl, že řádné dodržování této zásady vyžaduje,

aby dotyčnému podniku bylo již ve stadiu správního řízení umožněno náležitě předložit své stanovisko k realitě a relevanci tvrzených skutečností a okolností, jakož i k dokumentům použitým Komisí na podporu jejích tvrzení. Soud v bodě 57 téhož rozsudku upřesnil, že v zásadě přísluší fyzické nebo právnické osobě, která řídila dotyčný podnik v době, ve které došlo k protiprávnímu jednání, odpovídat za toto jednání, i když ke dni přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání za provoz podniku odpovídala jiná osoba. Je nezbytné v tomtéž smyslu dodat, že s ohledem na jeho důležitost musí sdělení výhrad jednoznačně upřesňovat právnickou osobu, které může být pokuta uložena, a musí být této osobě zasláno (viz zejména rozsudek ze dne 2. října 2003, ARBED v. Komise, C-176/99 P, Recueil, s. I-10687, bod 21).

- 93 Jelikož Komise v souladu s těmito zásadami zaslala sdělení výhrad odděleně Thyssen a TKS, mohla přetrvávat pochybnost ohledně rozsahu skutečností vytýkaných TKS a potřeby tohoto podniku bránit se ve věci skutečností vytýkaných ve sdělení výhrad zasláném odděleně Thyssen. V tomto ohledu uvedení skutečnosti, že chování Thyssen, které předcházelo vzniku TKS, spadá do odpovědnosti TKS, ve druhém sdělení výhrad neumožňovalo úplně rozptýlit tuto pochybnost. Krom toho, jak vyplývá z bodů 84 až 86 tohoto rozsudku, i když žádost o potvrzení, že TKS souhlasila s převzetím odpovědnosti za Thyssen, a prohlášení TKS v této věci mohly objasňovat otázku tohoto převzetí odpovědnosti, neubírají tím nic na relevanci otázky, zda TKS bylo umožněno předložit své stanovisko ke všem skutečnostem vytýkaným Thyssen za období let 1993 až 1995.

- 94 Jelikož Komise zaslala sdělení výhrad Thyssen a TKS odděleně, mohla plně respektovat práva obhajoby TKS pouze tím, že by ji po druhém sdělení výhrad

vyzvala, aby uvedla, zda si přeje předložit další vyjádření týkající se vytýkaných skutečností určených konkrétně Thyssen.

95 Z toho plyne, že i když se TKS ve skutečnosti obšírně vyjádřila k jednání Thyssen před 1. lednem 1995, Komise se nicméně dopustila procesní chyby, již se TKS mohla dovolávat. V důsledku toho Soud právem v bodě 66 napadeného rozsudku konstatoval, že Komise neumožnila TKS předložit její vyjádření k realitě a relevanci skutečností vytýkaných Thyssen, a že tudíž TKS nemohla vykonávat svá práva obhajoby v tomto ohledu.

96 Je třeba dodat, že judikatura, na kterou se Komise odvolává, a sice výše uvedené rozsudky Soudu ARBED v. Komise a Soudního dvora Compagnie maritime belge transports a další v. Komise, nemůže žádným způsobem podložit úvahy, na podporu kterých je dovolávána. Rozsudek Soudu byl totiž zrušen na základě opravného prostředku Soudním dvorem. Soudní dvůr, opíraje se zejména o uvedený rozsudek Compagnie maritime belge transports a další v. Komise, tak rozhodl, že Soud došel neprávem k závěru, že nezaslání sdělení výhrad ARBED SA Komisi, i když jí Komise uložila pokutu za jednání její dceřiné společnosti TradeARBED SA, nemůže mít za následek zrušení rozhodnutí Komise pro porušení práv obhajoby (viz výše uvedený rozsudek Soudního dvora ARBED v. Komise, bod 24).

.

97 Z toho plyne, že je namístě zamítnout druhý a třetí důvod, kterých se Komise dovolává na podporu svého vzájemného opravného prostředku.

- 98 Jelikož žádný z důvodů uplatňovaných Komisí na podporu jejího vzájemného opravného prostředku není opodstatněný, vzájemný opravný prostředek je třeba zamítnout.

K nákladům řízení

- 99 Podle čl. 69 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu, který se na základě článku 118 tohoto řádu použije na řízení o opravném prostředku, bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Podle odst. 3 prvního pododstavce uvedeného článku může nicméně Soudní dvůr rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady, pokud jsou účastníci řízení současně neúspěšní v jednom nebo více bodech. Vzhledem k tomu, že TKS a AST byly ve sporu neúspěšné v rámci svých opravných prostředků a Komise byla ve sporu neúspěšná v rámci vzájemného opravného prostředku, je namístě rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Kasační opravné prostředky a vzájemný opravný prostředek se zamítají.**
- 2) **ThyssenKrupp Stainless GmbH, ThyssenKrupp Acciai speciali Terni SpA a Komise Evropských společenství ponесou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.